

педагогічний обіг поняття „модуль” ввів Дж. Рассел. На сучасному етапі розвитку педагогічної науки існують різні визначення поняття «модуль» (Б. Гольдшмід, М. Гольдшмід, Г. Оуенс, В. Гарєєв, С. Куліков, Є. Дурко, П. Юцявічене, В. Коропова, М. Катханова, С. Батищев, Ю. Тимофєєва, С. Самігіна, В. Бондар, А. Алексюк, С. Кашін, Ю. Устинюк, О. Орчакова та П. Кобрушко та ін.). Усі існуючі визначення модуля можна об'єднати у три групи.

У педагогіці модулі, відповідно до їх неоднозначного розуміння та сприйняття дослідниками розбились на три класи: „теоретичні” (пізнавальні) – виступають засобами процесу пізнання (А. Алексюк, Ф. Келлер, Г. Паскус і Дж. Стайс, П. Сікорський, П. Юцявічене та ін.); „тренувально-практичні модулі” – як джерело навчального матеріалу (Б. Гольдшмід, М. Гольдшмід, А. Фурман та ін.); „інтеґративно-педагогічні” – є засобами організації навчального процесу (А. Алексюк, В. Гарєєв, Г. Оуенс, Є. Сковін, С. Куліков, Є. Дурко та ін.). Особливості структуризації навчального матеріалу за модульним принципом мають назву «модуляризація», яка отримала популярність у ВНЗ США у 70-х роках ХХ століття та активно використовується в сучасній освіті. Таким чином, загальною ознакою різних технологій модульного навчання, є модуляризація – прийом навчання, заснований на розбитті курсу на невеликі частини або модулі. Саме це дозволяє розглядати модуль як методичну основу модульної системи навчання.

Література

1. Гарєєв В.М., Куликов С.И., Дурко Е.М. Принципы модульного обучения // Вестник высшей школы, 1997. – №8. – С. 30 – 33.
2. Тимофеева Ю.Ф. Роль модульной системы высшего образования в формировании личности педагога-инженера // Высшее образование в России. – 1999. – №4. – С. 119 – 125.
3. Алексюк А.Н., Кашин С.А. и др. Формирование социально-профессиональных качеств будущего специалиста / А.Н. Алексюк, С.А. Кашин и др. – М.: Высш. шк., 1992.–56 с.
4. Юцявічене П.А. Теория и практика модульного обучения //Сов. Педагогика. – 1990. – №1. – С. 55 – 60.

ОСВІТНЯ ПОЛІТИКА ФРАНЦІЇ ЩОДО ОСІБ З ОСОБЛИВИМИ ПОТРЕБАМИ

Перхун Леся Василівна

Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка
82100, вул. І. Франка, 24, м. Дрогобич, Львівська обл., Україна

Освітня система Франції постійно шукає нові шляхи та ефективні способи вирішення такого наболілого питання як навчання дітей з особливостями психофізичного розвитку, адже включення такої дитини до загальноосвітньої школи є справою всіх, а не окремого вчителя зокрема.

Щоб мати майбутнє школа повинна бути відкритою до потреб суспільства, розуміти і передбачати їх, а не нав'язувати свої власні вимоги. Вона повинна бути ближчою до реальності, щоб відповідати очікуванням батьків та дітей.

Розвинені країн світу змінюють своє бачення щодо системи освіти дітей, які потребують корекції психофізичного розвитку. Інклюзивна освіта є проектом сучасної школи, яка зветься

“школою нового покоління”. У цьому плані цікавим є досвід Франції, країни система освіти якої вважається однією із передових у світі.

Ксав'є Даркос (у минулому міністр Національної освіти Франції) зазначає, що школа, яка приймає всіх дітей робить їхні відмінності ключовим елементом загального успіху у шкільному навчанні [1].

Політика в галузі освіти Франції базується на керівних принципах основних міжнародних документів про освіту, прийнятих ООН та ЮНЕСКО.

У цьому контексті можна виділити три основні напрямки:

1. забезпечити успіх усіх у школі для всіх. Для досягнення цієї мети “...спочатку треба дати більше тим, хто має менше”, щоб кожна дитина могла проявити себе [1];
2. створити умови для відмінної професійної підготовки фахівців, зосередити увагу на якості та привабливості навчально-виховного процесу;
3. сприяти доступу школи до нових інформаційних технологій, заохочувати участь у численних проектах та ініціативах, що дасть можливість школярам проявити себе та пізнати багато нового і цікавого.

Ще у 1975 році у Франції був прийнятий закон, орієнтований на задоволення потреб людей з обмеженими можливостями. Який наголошує на обов'язковій освіті дітей з психофізичними вадами. Здобути її можна у звичайній школі або у спеціальних закладах освіти. У французькому парламенті точилися тривалі дебати з приводу “обов'язкової освіти” та “обов'язкової шкільної освіти”, що суттєво впливає на зміст навчально-виховного процесу. Все ж таки перевагу здобула “обов'язкова освіта”, як ширше поняття за своєю суттю, що виходить за межі школи і в деяких випадках надає перевагу спеціальному догляду та лікуванню над навчанням.

Ключові положення закону від 11 лютого 2005 року дуже різняться. Вони викладені під загальною назвою “За рівні права та можливості, участь і громадянство людей з обмеженими можливостями”[2, 5]. Цей закон визначив роль найбільш уразливих членів суспільства та забезпечив систематичний доступ до загального права осіб з обмеженими можливостями на всіх рівнях соціального життя: доступ до шкільної освіти, професійної підготовки, зайнятості, житла і транспорту, культури і дозвілля тощо. Відповідно до положень цього закону держава повинна забезпечити “... шкільне навчання, вищу або професійну освіту дітям, підліткам та дорослим з особливими потребами”[2, 5].

Правом, яке стало правилом, є залучення до загальноосвітніх шкіл дітей з обмеженими можливостями. Така орієнтація на потреби дитини відображає еволюцію французької школи, системи освіти та боротьби з дискримінацією в цілому.

Література

1. Xavier Darcos. Conférence internationale de l'éducation, 48e session, 25-28 novembre 2008 « L'éducation pour l'inclusion : la voie de l'avenir »
2. Scolarisation des élèves en situation handicapés. Guide pratique réalisé par le SNUipp - septembre 2007 – 22 p.